

Udvalgets overvejende Flertal (Udvalget med Undtagelse af Colding, Johansen og Scharling) finder Anledning til at udtale, at det anser samtlige de 3 Fortolkningsmaader for urigtige, idet ingen af dem stemmer med Lovens Ord eller med de Forudsætninger, hvorunder Loven blev givet.

I saa Henseende er det værd at lægge Mærke til, at det Mindretal, der i 1856 foreslog den Bestemmelse i § 9, som blev vedtagen og nu findes i Lov af 8de Marts 1856, i Betænkningen udtaler:

„Vi tro derfor, at Skoledirektionerne bør beholde Kaldsretten eller Prøvelsen af Kommunernes Forslag, hvor denne ikke tilkommer Biskoppen, og at, hvorvel Forslagene vissefelig ikke uden gyldig Grund bør fraviges, bør det dog være muligt at faa dem rettede, hvis uværdige eller uduelige ere foreslaaede.“

Og hele Udvalget udtaler, „at den Forslagsret, der i § 9, andet Stykke, indrømmes Skolekommissionerne og Sogneforstanderskaberne, bør være en Forslagsret, der har fuld og sand Betydning, saaledes, at den kaldsberettigede ikke vilkaarlig kan tilfidesætte de foreslaaede Kandidater og kalde en anden end en af disse“. (Rigsdagstidenden 1855—56, Tillæg B., Sp. 251.)

Ikke heller kan der af Forhandlingen uledes noget om, at de indstillede skulle anses for stiftede og værdige „med særligt Hensyn til det paagældende Embede“ eller under „Hensyn til de ikke indstillede Forhold“, men dette er en Betragtning, som Administrationen mere og mere har bidt sig fast i, og som, hvis den vinder almindelig Tilhold hos de kaldsberettigede, vil aabne Plads for fuldkommen Vilkaarlighed og gøre Indstillingsretten betydningsløs. For nu at komme bort fra denne Fortolkning og Striden om dens Berettigelse har Flertallet foreslaaet de ny Bestemmelser i §§ 15 og 16 i Lovforslaget, der sikkert for Tolens Vedkommende ere fuldkomment tilfredsstillende og upaatvibelig ville gøre Ende paa al Strid, saa meget mere som den ny Lønningsmaade vil gøre Forslyttelser noget sjældnere i Fremtiden. Flertallet maa derfor nu som før

anbefale de nævnte Bestemmelser i §§ 15 og 16 til Vedtagelse af Tinget.

Mindretallet (Berntsen, H. Holm og Sloth) kan i alt, hvad der angaar Folketolen i Købstæderne og paa Landet, som Lovforslaget fastsætter Regler for, slutte sig til Flertallet, men man skønner ikke, at der er nogen Anledning til ved Behandlingen af en Lov, der ikke i øvrigt omhandler Kjøbenhavns Skolevæsen, at forpligte Statskassen til fremtidig at yde en aarlig Understøttelse til Kjøbenhavns Kommune paa 170,000 Kr. Mindretallet stiller derfor under Nr. 15 et Ændringsforslag om, at § 33 udgaar.

Et Mindretal (Colding, Johansen og Scharling) maa efter den Resignation, som Landsstinget har vist ved at vedtage det af Regeringen forelagte Lovforslag saa godt som uforandret med Opgivelse af de i forrige Samling af et Flertal opstillede Ændringer, anse det for særdeles ønskeligt, at der fra Folketingets Side vises en lignende Smødefommen, for at denne vigtige Sag omfider kan bringes til en for Folketolen tilfredsstillende Løsning, og kan derfor ikke være med til at opstille Ændringsforslag, som efter hele denne Sags Historie kun kunne ventes at ville lægge Hindringer i Vejen for Lovens Gennemførelse. Tværtimod anser Mindretallet det for rigtigt at søge at bane Vej for denne ved at fjerne nogle af de Punkter, som hidtil have bragt Loven til at strande, og vil saaledes for sit Vedkommende dels kunne gaa med til Flertallets Forslag under Nr. 13 om, at § 30 om Ansættelse af en Statskonsulent udgaar, dels stille Forslag om, at de nye Bestemmelser angaaende Kaldsrettens Udøvelse, hvorom der ikke har kunnet opnaas Enighed, udgaa af Loven, saa at man bliver staaende ved det nu gældende, hvad der jo i hvert Fald vil blive Tilfældet, dersom der ingen Lov udkommer. Mindretallet stiller derfor Forslag om, at § 15 udgaar og at § 16 andet Stykke affattes i Overensstemmelse med Folketingets